दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक एकशे ब्याऐंशी

भविष्यसूचक संधि आणि युद्धे: प्राचीन सेल्युकसपासून आधुनिक भू-राजकारणापर्यंत

Jeff Pippenger
2024-04-12

तेरावा आणि चौदावा वचन अशा एका इतिहासाची ओळख करून देतात, ज्यात सेल्युकस आणि मकिदोनियाचा फिलिप हे एक मैत्रीबंधन घडवून आणत होते; आणि ते संयुक्त संस्थानांचे प्रतिरूप ठरतात, जे रोमचे पहिले प्रतिनिधी-सेनादल आहे, तसेच मकिदोन (ग्रीस) हे संयुक्त राष्ट्रांचे एक प्रतीक आहे. त्या आरंभीच्या इतिहासात, उत्तर दिशेचा राजा (सेल्युकस) आणि फिलिप (ग्रीस) यांची मैत्री, त्या इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करते जो पॅनियमच्या युद्धाकडे नेतो; आणि दोन शतकांनंतर, त्या नगराचे नाव पॅनियमवरून बदलून कैसरिया फिलिप्पी असे झाले. त्या नगराचे द्विगुणित नाव सेल्युकस आणि मकिदोनियाच्या फिलिप यांच्या मैत्रीच्या स्मरणार्थ ठेवलेले नव्हते.

“कैसरीया फिलिप्पी” हे नाव पनियास किंवा पानियम या नावाने ओळखल्या जाणाऱ्या प्राचीन नगराच्या ऐतिहासिक रूपांतरातून उद्भवले आहे. हे नगर मूळतः “पनियास” या नावाने ओळखले जात असे, कारण ते ग्रीक देव पान याला समर्पित असलेल्या एका महत्त्वाच्या झऱ्याच्या जवळ वसलेले होते. प्राचीन काळात हा झरा एक लक्षणीय धार्मिक स्थळ होता, आणि त्याचे पाणी यर्देन नदीत मिळत असे.

राजा हेरोद महान याच्या कारकिर्दीत, इ.स.पूर्व पहिल्या शतकाच्या सुमारास, त्या शहरात मोठ्या प्रमाणावर दुरुस्ती करण्यात आली आणि त्याचा विस्तार करून ते अधिक सुंदर करण्यात आले. कैसरिया फिलिप्पी हे नाव हेरोद महान याचा पुत्र हेरोद फिलिप याने दिले. रोमन सम्राट सीझर ऑगस्टस याच्या सन्मानार्थ त्याने त्या शहराचे नाव कैसरिया ठेवले, आणि स्वतःच्या नावावरून फिलिप्पी असे जोडले; अशा रीतीने कैसरिया फिलिप्पी हे नाव निर्माण झाले. म्हणून, “कैसरिया फिलिप्पी” हे “कैसरिया,” ज्यातून सीझर ऑगस्टसप्रती हेरोदने व्यक्त केलेला मान प्रतिबिंबित होतो, आणि “फिलिप्पी,” ज्यातून हेरोद फिलिपचा सन्मान व्यक्त होतो, यांचे संयोगरूप आहे.

भविष्यसूचक दृष्टीने पानियमचा संबंध सेल्युकस आणि मॅसिडोनियाचा फिलिप यांच्यामधील महासंघाशी, तसेच कैसर आणि हेरोद फिलिप यांच्यामधील युतीशी जोडला जातो. या दोन्ही युती सेल्युकस आणि फिलिप यांच्या प्रतीकांद्वारे दर्शविलेल्या पुतिनच्या रशियाच्या पतनानंतर उद्भवणाऱ्या संयुक्त संस्थाने आणि संयुक्त राष्ट्रसंघ यांच्यामधील युतीकडे निर्देश करतात. तसेच त्या कैसर आणि फिलिप यांच्या प्रतीकांद्वारे, जे दोघेही रोमचे प्रतिनिधी होते, पोपसत्ता, जी माता आहे, आणि संयुक्त संस्थाने, जी कन्या आहे, यांच्यामधील युतीचेही प्रतिनिधित्व करतात. एकत्रितपणे त्या “रोमन सत्तेचा हात धरण्यासाठी दरीपलीकडे हात पोहोचविणाऱ्या” संयुक्त संस्थानांची, आणि “आध्यात्मिकतावादाशी हस्तांदोलन करण्यासाठी अगाध खाईवरून हात पुढे करणाऱ्या” संयुक्त संस्थानांची ओळख करून देतात. सोळाव्या वचनातील रविवारच्या कायद्यापूर्वीच, ही त्रिविध युती आधीच स्थापन झालेली असते.

पानियम हे ग्रीक देव पानाच्या उपासनेचे केंद्र दर्शविते. ग्रीक देव पानाला अर्पण केलेला तो झरा त्या काळी “नरकाचे दरवाजे” म्हणूनही ओळखला जात होता; आणि जेव्हा येशू तेथे आला, तेव्हा “नरकाचे दरवाजे” याविषयी त्याने केलेले विधान, अखेरच्या दिवसांत घडणारा ग्रीसच्या (जागतिकतावादाच्या) राजकीय व धार्मिक वैशिष्ट्यांमधील आणि धर्मभ्रष्ट प्रॉटेस्टंटवादामधील संघर्ष ओळखून देते. ही ती लढाई आहे जी प्रथम त्या धनाढ्य राष्ट्राध्यक्षाने आरंभ केली, ज्याने दुसऱ्या वचनात ग्रीसच्या क्षेत्राला ढवळून काढले. ही जगव्यापी बाह्य लढाई आहे, तसेच संयुक्त संस्थानांतील एक अंतर्गत लढाईही आहे.

जागतिकतावादाचा धर्म हा अजगराचा धर्म आहे; आणि आपल्या आधुनिक संदर्भात तो ‘वोकिझम’चा धर्म आहे. २०२० मध्ये, प्रकटीकरण अध्याय अकरा मध्ये ओळखला गेलेला अथांग खाईतून वर आलेला पशू, याने आपली राजकीय व धार्मिक सत्ता प्रकट केली आणि पृथ्वीवरील पशूची दोन्ही शिंगे ठार केली. ती अथांग खाई, इतर

गोष्टींबरोबरच, यर्देन नदीला पाणी पुरविणाऱ्या "पानच्या झऱ्या"द्वारे दर्शविली जाते.

ग्रीक पुराणकथांमध्ये पान हा निसर्ग, अरण्यप्रदेश आणि ग्राम्य संगीत यांच्याशी संबंधित मानला जात असे, आणि त्याला समर्पित असलेल्या झऱ्याच्या उपस्थितीस उपासकांसाठी धार्मिक महत्त्व होते. पान देवाचे चित्रण बहुधा बोकडाचे पाय, शिंगे आणि कान असलेल्या रूपात केले जाते. पान हा मेंढपाळांचा आणि कळपांचा देव मानला जाई, आणि अरण्ये व पर्वतांमध्ये क्रीडा करणारा, चंचल व खोडकर देव म्हणून त्याचे वारंवार चित्रण केले जाई. बोकडपाद देवता म्हणून पानची प्रतिमा दानियेल अध्याय आठशी सुसंगत आहे, जिथे ग्रीसचे प्रतिनिधित्व नरबोकडाने केले आहे. बोकड हा प्राचीन ग्रीसमधील एक सामान्य पाळीव प्राणी होता, आणि तो बहुधा त्या पर्वतीय प्रदेशांत आढळत असे जिथे पान संचार करीत असल्याचे मानले जाई. हे चित्रण पानच्या प्रतिमाशास्त्राचे एक ठळक वैशिष्ट्य बनले आणि त्या देवतेचे दर्शन घडविणाऱ्या ग्रीक कला व साहित्यामध्ये, तसेच राष्ट्रीय चलनातही, टिकून राहिले.

येशू कैसरिया फिलिप्पी येथे आला तेव्हा, त्याने असे घोषित केले की "नरकाचे दरवाजे" चर्चविरुद्ध प्रबळ होणार नाहीत. येशूच्या प्रश्नाला उत्तर देताना पेत्राने जे विधान केले, ते ख्रिस्ती इतिहास व परंपरेत "ख्रिस्ती अंगीकार" म्हणून समजले जाते.

> येशू कैसरिया फिलिप्पीच्या प्रदेशात आला तेव्हा त्याने आपल्या शिष्यांना विचारले, "मनुष्यपुत्र मी कोण आहे, असे लोक म्हणतात?" ते म्हणाले, "काही म्हणतात, तुम्ही बाप्तिस्मा देणारे योहान आहात; काही, एलियास; तर इतर, यिर्मया किंवा संदेष्ट्यांपैकी एक." तो त्यांना म्हणाला, "पण तुम्ही मला कोण म्हणता?" तेव्हा शिमोन पेत्राने उत्तर देऊन म्हटले, "तुम्ही ख्रिस्त, जिवंत देवाचा पुत्र आहात." यावर येशूने त्याला उत्तर दिले, "शिमोन बारयोना, तू धन्य आहेस; कारण मांस व रक्त यांनी हे तुला प्रकट केलेले नाही, तर स्वर्गातील माझ्या पित्याने. आणि मीही तुला सांगतो, की तू पेत्र आहेस, आणि या खडकावर मी माझी मंडळी उभारीन; आणि अधोलोकाचे दरवाजे तिच्यावर प्रबल होणार नाहीत. आणि मी तुला स्वर्गराज्याच्या किल्ल्या देईन; आणि जे काही तू पृथ्वीवर बांधशील ते स्वर्गात बांधले जाईल; आणि जे काही तू पृथ्वीवर सोडशील ते स्वर्गात सोडले जाईल." मग त्याने आपल्या शिष्यांना सक्त आज्ञा केली की, तो येशू ख्रिस्त आहे हे त्यांनी कोणालाही सांगू नये. मत्तय 16:13–20.

हा उतारा महत्त्वपूर्ण आहे, कारण तो येशूच्या सेवाकार्यातील आणि ख्रिस्ती धर्मशास्त्राच्या विकासातील एक निर्णायक क्षण दर्शवितो. जिवंत देवाचा पुत्र, मशीहा म्हणून येशूविषयी पेत्राने केलेली कबुली ही ख्रिस्ती विश्वासाचा पाया आणि ज्यावर चर्च उभारली गेली आहे तो कोनशिला मानली जाते. "या खडकावर मी माझी चर्च उभारीन" या वाक्याचा कॅथलिक परंपरेत अर्थ पेत्र स्वतः असा घेतला जातो; येशू त्यालाच तो "खडक" म्हणून ओळख देतो, ज्यावर चर्च उभारली जाणार आहे. ही व्याख्या कॅथलिक धर्मशास्त्रातील पोपच्या प्रधानत्व आणि अधिकाराचा आधार ठरते.

प्रोटेस्टंट धर्मशास्त्रात "खडक" हा शब्द पेत्र या व्यक्तीला निर्देश करणारा मानला जात नाही, तर येशू हा मशीहा आणि देवाचा पुत्र आहे, या पेत्राच्या विश्वासघोषणेला निर्देश करणारा मानला जातो. या दृष्टिकोनानुसार, चर्चचा पाया पेत्र नसून, येशू हा ख्रिस्त आणि देवाचा पुत्र आहे, ही विश्वासघोषणा आहे. धर्मशास्त्रीय अर्थलावणी काहीही असो, मत्तय 16:13–20 मधील पेत्राची विश्वासघोषणा ही ख्रिस्ती विश्वासातील एक मध्यवर्ती आणि मूलभूत उतारा मानली जाते; ती येशूची मशीहा आणि देवाचा पुत्र अशी ओळख अधोरेखित करते, आणि चर्चच्या ध्येय व उद्देशाची पुष्टी करते.

मागील लेखामध्ये आम्ही *The Desire of Ages* मधील एक उतारा सादर केला होता, ज्यामध्ये सिस्टर व्हाइट यांनी ख्रिस्ताच्या कैसरीया फिलिप्पी येथील भेटीशी संबंधित काही मुद्द्यांची ओळख करून दिली आहे. त्या नोंदवितात त्या मुद्द्यांपैकी एक असा आहे की, कैसरीया फिलिप्पी येथील धडे मांडण्याच्या उद्देशाने ख्रिस्ताने शिष्यांना यहूद्यांच्या प्रभावापासून दूर नेले होते.

> "येशू व त्याचे शिष्य आता कैसरिया फिलिप्पीजवळील एका नगरात आले होते. ते गालीलच्या सीमांच्या पलीकडे, मूर्तिपूजा प्रबळ असलेल्या प्रदेशात होते. येथे शिष्यांना यहूदी धर्माच्या नियंत्रणकारी प्रभावापासून दूर काढण्यात आले होते आणि त्यांचा अन्यधर्मी उपासनेशी अधिक निकट संबंध आला होता. त्यांच्या सभोवती जगाच्या सर्व भागांत अस्तित्वात असलेल्या अंधश्रद्धेच्या विविध रूपांचे दर्शन घडत होते. येशूची इच्छा होती की या गोष्टींकडे

> पाहून त्यांना अन्यधर्मीयांविषयी असलेली आपली जबाबदारी जाणवावी. या प्रदेशातील आपल्या वास्तव्यात, त्याने लोकांना शिकवण्यापासून स्वतःला दूर ठेवण्याचा प्रयत्न केला आणि स्वतःला अधिक पूर्णपणे आपल्या शिष्यांना अर्पित केले.” द डिझायर ऑफ एजेस, ४११.

१८ जुलै २०२० रोजी, ख्रिस्ताने ११ सप्टेंबर २००१ च्या शिष्यांना लाओदिकीय अद्व्हेंटवादाच्या प्रभावापासून दूर काढले. दहा कुमारींच्या दृष्टांतातील पहिल्या निराशेने, मागे टाकले जात असलेल्या थट्टेखोरांच्या मंडळीतून त्या चळवळीची एक विभक्तता निर्माण केली. हे सत्य मिलराईट इतिहासात १९ एप्रिल १८४४ रोजी पूर्ण झाले, आणि पुन्हा १८ जुलै २०२० रोजीही. त्यानंतर विलंबकाळाचा इतिहास आरंभ झाला, आणि पहिल्या व तिसऱ्या देवदूतांच्या चळवळीत त्याच्याकडे “सत्य” ही स्वाक्षरी आहे.

पहिली निराशा ही तीन मार्गचिन्हांपैकी पहिली आहे, आणि हा इतिहास २२ ऑक्टोबर १८४४ च्या महान निराशेने समाप्त होतो, जी प्रकटीकरण अध्याय अकरामधील “महाभूकंप” याचे प्रतीकात्मक रूप धारण करते. हिब्रू वर्णमालेतील आरंभीचे, पहिले अक्षर निराशेचे प्रतिनिधित्व करते, आणि शेवटचे, हिब्रू वर्णमालेतील बाविसावे अक्षर देखील निराशेचेच प्रतिनिधित्व करते. तेरावे अक्षर, जे बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करते, त्या मूर्ख कुमारिकांच्या निराशेला ओळख करून देते, ज्या मध्यरात्रीच्या हाकेने संकटासाठी कोणी तयारी केली आहे आणि कोणी केलेली नाही हे उघड झाल्यावर आपल्या हरवलेल्या अवस्थेचे प्रकटीकरण करतात. हिब्रू वर्णमालेतील बावीस अक्षरे त्या इतिहासात सिद्ध होणाऱ्या दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाच्या प्रतीकाचे प्रतिनिधित्व करतात, तरीही मिलेराइट इतिहास पहिल्या कादेशाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि आजचा आपला इतिहास शेवटच्या कादेशाचे प्रतिनिधित्व करतो.

दोन्ही रेषा समांतर आहेत; परंतु एक देवाच्या लोकांच्या अपयशाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि दुसरी देवाच्या लोकांच्या विजयाचे. क्रूसाच्या अगदी आधी, येशूने आपल्या शिष्यांना पानियम येथे आणले, जसे त्याने आपल्या अंतिम-दिवसांच्या शिष्यांनाही पानियम येथे आणले आहे; आणि असे करताना, मत्तय अध्याय सोळाच्या इतिहासात “यहूदी धर्म” द्वारा दर्शविलेल्या लाओदिकीया अ‍ॅडव्हेंटिझमच्या “नियंत्रक प्रभावापासून” आपल्या अंतिम-दिवसांच्या शिष्यांना दूर करण्यासाठी त्याने एक निराशा घडू दिली. असे करताना, त्याने त्याच वेळी आपल्या शिष्यांना अन्यजातीयतेच्या अधिक निकट संपर्कातही आणले; अशा प्रकारे, तो आपल्या अंतिम-दिवसांच्या शिष्यांच्या कार्यपरिस्थितीचे प्रतिनिधित्व करतो, जे आता आधुनिक संप्रेषण-प्रणालींनी दर्शविलेल्या सैतानी शक्तीच्या पूर्ण-विकसित प्रकटीकरणात जगत आहेत, आणि ज्यांचा उपयोग संपूर्ण जगाला पशूची खूण स्वीकारण्याकडे नेण्यासाठी केला जात आहे.

कैसरिया फिलिप्पीचा इतिहास आणि पानियमच्या लढाईचा इतिहास, तसेच तेराव्या ते पंधराव्या वचनांशी, परस्पर सुसंगत आहेत. ख्रिस्त आणि त्याचे शिष्य क्रूसाच्या सावलीत उभे होते, जे त्याच्या अंतिम-दिवसांच्या शिष्यांनी रविवारीच्या कायद्याच्या सावलीत उभे असल्याचे प्रतीक ठरते. तेथे, तेराव्या ते पंधराव्या वचनांत, जे कैसरिया फिलिप्पी होते, आणि पानियमची लढाईही, जेच ते स्थान आहे जिथे आपण आज उभे आहोत, ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना सोळाव्या वचनात जे घडणार होते त्याविषयी शिकविण्यास आरंभ केला.

> “त्याच्यावर येऊन ठेपलेल्या दुःखाविषयी तो त्यांना सांगणार होता. परंतु प्रथम तो एकांतात निघून गेला, आणि त्याने प्रार्थना केली की त्याचे शब्द ग्रहण करण्यासाठी त्यांची अंतःकरणे तयार व्हावीत.” The Desire of Ages, 411.

ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना क्रूसाविषयी सांगण्यापूर्वी, तो प्रथम निघून गेला, किंवा तो थांबून राहिला; अशा रीतीने त्याने दृष्टांतातील विलंबाचा काळ आणि 18 जुलै, 2020 ते जुलै 2023 पर्यंतचा इतिहास चिन्हित केला.

> “त्यांच्याशी मिळाल्यावर, त्याने तत्क्षणी तो जो संदेश त्यांना द्यावयाचा होता तो सांगितला नाही. असे करण्यापूर्वी, येऊ घातलेल्या परीक्षेसाठी ते बळकट व्हावेत म्हणून, त्याने त्यांना त्याच्यावरील आपल्या विश्वासाची कबुली देण्याची संधी दिली.” The Desire of Ages, 411.

जुलै २०२३ मध्ये, निराशेशी संबंधित असलेल्यांना आपला विश्वास व्यक्त करण्याची संधी देण्यास प्रभुने आरंभ केला. हे त्याने यहेज्केल अध्याय सदतीसचा संदेश उघड करून केले, जो ११ सप्टेंबर २००१ च्या संदेशाची पुष्टीकरण होता. तोच तो धागा होता ज्याने ११ सप्टेंबर २००१ पासूनचा मुद्रांकनाचा काळ आणि लवकरच येणारा रविवारीचा कायदा यांना एकत्र बांधले. हे त्याने १८ जुलै २०२० च्या निराशेला सत्याच्या संरचनेत स्थान देऊन केले; कारण जे पाहण्यास तयार होते, ते ओळखू शकत होते की प्रत्येक सुधारक चळवळीच्या तिच्या वैशिष्ट्यपूर्ण पवित्र इतिहासामध्ये एक विषयधारा धावत असते.

अंतिम दिवसांत तिसऱ्या हायचा संदेश 11 सप्टेंबर 2001 रोजी आला; त्यानंतर तिसऱ्या हायचा एक खोटा संदेश घोषित करण्यात आला, ज्यामुळे निराशा उत्पन्न झाली; परंतु साडेतीन दिवस मृत, कोरडी व विखुरलेली हाडे झाल्यानंतर ज्याने त्यांना पुन्हा जीवन दिले तो संदेश चार वाऱ्यांचा संदेश होता, आणि तोच तिसरा हायही आहे.

शेवटच्या काळातील शिष्यांना, जर त्यांनी पाहण्याची निवड केली, तर हे दिसू शकते की एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाच्या तीन मार्गचिन्हांचा विषय प्रत्येक टप्प्यावर एकच आहे, आणि दुसऱ्या टप्प्यावर, हिब्रू वर्णमालेतील तेराव्या अक्षराने दर्शविलेल्या बंडाने त्या संदेशाची “सत्य” म्हणून पुष्टी केली. प्रभूने दिलेला दुसरा साक्षीदार या वस्तुस्थितीत होता की पूर्वीच्या सुधारक चळवळींची पहिली निराशा देवाच्या प्रकट केलेल्या इच्छेविरुद्धच्या बंडावर आधारलेली होती—मग ते मोशेने आपल्या मुलाची सुंता न करणे असो, किंवा उज्जाने त्या करारपेटीला स्पर्श करणे असो, किंवा मार्था आणि मरियाने लाझराच्या मृत्यूविषयी येशूच्या वचनावर शंका घेणे असो. एकमेव अशी सुधाररेषा, जिने पहिली निराशा अवज्ञेवर आधारलेली होती हा तथ्य मान्य केला नाही, ती मिलराइटांची सुधार चळवळ होती; परंतु त्या काळी हेही दर्शविण्यात आले की मिलराइटांच्या इतिहासात अंतर्गत मार्गचिन्हे होती, जी आठवा हा त्या सातांपैकी असल्याच्या सत्यावर आधारलेली होती.

आठवा हा सातांपैकी आहे ही वस्तुस्थिती आता उघड केली जात असलेल्या येशू ख्रिस्ताच्या प्रकटीकरणातील एक प्रमुख घटक आहे; आणि फिलाडेल्फियन मिलराइट चळवळीचे लाओडिसीयन मंडळीकडे झालेले संक्रमण हे असे एक मार्गचिन्ह होते, ज्याने हे ओळखून दिले की तिसऱ्या देवदूताच्या लाओडिसीयन चळवळीचे एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या फिलाडेल्फियन चळवळीकडे संक्रमण कधी होणार आहे. म्हणून, पहिली मिलराइट निराशा त्यांच्या चळवळीने अवज्ञा प्रकट न करता पूर्ण झाली ही वस्तुस्थिती, शेवटच्या दिवसांतील त्याच मार्गचिन्हासाठी विरोधाभास म्हणून उपलब्ध झाली; तेथे तिसऱ्या देवदूताची लाओडिसीयन चळवळ अवज्ञा करील आणि निराशा उत्पन्न करील, आणि असे करताना ती मिलराइट मार्गचिन्हाशी संरेखित होईल, आणि एकशे चव्वेचाळीस हजारांची चळवळ ही आठवी आहे, जी सातांपैकी आहे, हे पाहण्यासाठी आवश्यक तर्क निर्माण करील.

जुलै २०२३ मध्ये, प्रभूने रविवार-नियमाच्या संकटासाठी आपल्या अंतिम-दिवसांतील लोकांना सिद्ध करण्याकरिता “अरण्यातील एक आवाज” उभा केला; आणि प्रार्थनेत विलंब करून तो शिष्यांकडे परत आला तेव्हा, त्याने त्यांना आपला विश्वास व्यक्त करण्याची संधी दिली. ख्रिस्ताच्या दिवसांत तो संदेश त्याचा बाप्तिस्मा होता, तो बिंदू जिथे येशू, येशू ख्रिस्त झाला. तो मार्गचिन्ह ११ सप्टेंबर, २००१ याच्याशी सुसंगत आहे, आणि त्याच्या शिष्यांना लोक काय विचार करतात असे विचारण्यात आले, आणि त्यानंतर ख्रिस्ताविषयी स्वतः शिष्य काय विचार करतात असे विचारण्यात आले.

> “त्यांच्यात सामील झाल्यावर, त्यांना जे देण्याची त्याची इच्छा होती ते त्याने लगेच सांगितले नाही. हे करण्यापूर्वी, त्यांच्यात येणाऱ्या परीक्षेसाठी ते दृढ व्हावेत म्हणून, त्याने त्यांना त्याच्यावरील आपला विश्वास व्यक्त करण्याची संधी दिली. त्याने विचारले, ‘मनुष्याचा पुत्र जो मी आहे, त्याला लोक कोण म्हणतात?’”

> “दुर्दैवाने शिष्यांना हे मान्य करावे लागले की इस्राएलाने आपल्या मशीहाला ओळखण्यात अपयश पत्करले होते. काहींनी खरेच, जेव्हा त्यांनी त्याची चमत्कारे पाहिली, तेव्हा त्याला दावीदाचा पुत्र असे घोषित केले होते. बेथसैदा येथे ज्यांना अन्न देण्यात आले होते त्या जनसमुदायाने त्याला इस्राएलचा राजा म्हणून घोषित करण्याची इच्छा व्यक्त केली होती. बरेच जण त्याला संदेष्टा म्हणून स्वीकारण्यास तयार होते; परंतु त्यांनी त्याच्यावर मशीहा म्हणून

विश्वास ठेवला नाही.” The Desire of Ages, 411.

अॅडव्हेंटिझममधील बहुसंख्य लोकांनी 11 सप्टेंबर 2001 च्या तिसऱ्या धिक्कारावर विश्वास ठेवला नाही. चळवळीत सादर करण्यात आलेल्या भविष्यवाणीच्या वचनातील काही चमत्कारांवर त्यांनी विश्वास ठेवला, आणि काहींना 11 सप्टेंबर 2001 च्या संदेशात सत्याचे काही घटक आहेत हे समजले; परंतु 11 सप्टेंबर 2001 संबंधीचे दावे त्यांनी खऱ्या अर्थाने मान्य केले नाहीत.

११ सप्टेंबर २००१ च्या दाव्याचे पूर्वछायाचित्र ११ ऑगस्ट १८४० च्या दाव्यात दिसून आले होते, आणि ११ ऑगस्ट १८४० च्या परिपूर्तीविषयी भाष्य करताना सिस्टर व्हाइट यांनी तो दावा व्यक्त केला होता. त्यांनी असे म्हटले:

> “नेमक्या निर्दिष्ट केलेल्या वेळी, तुर्कस्तानाने, आपल्या राजदूतांमार्फत, युरोपातील मित्रराष्ट्रांचे संरक्षण स्वीकारले, आणि अशा प्रकारे स्वतःला ख्रिस्ती राष्ट्रांच्या नियंत्रणाखाली ठेवले. या घटनेने भविष्यवाणीची अचूक पूर्तता केली. हे ज्ञात झाल्यावर, मोठ्या संख्येने लोक मिलर आणि त्याच्या सहकाऱ्यांनी स्वीकारलेल्या भविष्यवाणीच्या अर्थलावणीच्या तत्त्वांच्या अचूकतेबद्दल खात्री पावले, आणि आगमन चळवळीला एक विलक्षण प्रेरणा मिळाली. विद्वान आणि मान्यवर व्यक्ती मिलरबरोबर, त्याचे विचार प्रचार करण्यामध्ये आणि प्रकाशित करण्यामध्ये सहभागी झाल्या, आणि 1840 ते 1844 या काळात हे कार्य झपाट्याने विस्तारले.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 334, 335.

११ ऑगस्ट, १८४० रोजी जे पुष्ट झाले ते असे की मिलर यांची भविष्यवाणीविषयक मते अचूक होती; आणि ११ सप्टेंबर, २००१ याविषयीचा दावा हा Future for America यांच्या भविष्यवाणीविषयक मतांची अचूकता पुष्ट करणारा आहे. जुलै २०२३ मधील अपरिवर्तित राहिलेल्या लोकसमुदायाला ख्रिस्ताने रचलेली आणि Future for America यांच्याकडे सोपविलेली कार्यपद्धती ही प्रत्यक्षात उत्तरवृष्टीचीच कार्यपद्धती आहे, हा मूलाधार स्वीकारता आला नाही आणि ते तो स्वीकारणारही नव्हते. परंतु नंतर ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना विचारले की लोकसमुदाय नव्हे, तर ते स्वतः काय विचार करीत होते.

> “यानंतर येशूने दुसरा प्रश्न विचारला, जो शिष्यांनाच संबंधित होता: ‘पण तुम्ही मला कोण म्हणता?’ पेत्राने उत्तर दिले, ‘तुम्ही ख्रिस्त, जिवंत देवाचे पुत्र आहात.’”
>
> “आरंभीपासून पेत्राने येशू हा मशीहा आहे असा विश्वास ठेवला होता. योहान बाप्तिस्ताच्या प्रचारामुळे दोषी ठरलेले आणि ख्रिस्ताचा स्वीकार केलेले इतर बरेच जण, योहानास कैद करण्यात आले आणि त्याचा वध झाला तेव्हा, योहानाच्या ध्येयकार्याविषयी शंका करू लागले; आणि आता ते येशूच तो मशीहा आहे काय, ज्याची त्यांनी इतका काळ प्रतीक्षा केली होती, याविषयीही संशय करू लागले. येशू दावीदाच्या सिंहासनावर आपले स्थान घेईल अशी उत्कट अपेक्षा बाळगणाऱ्या अनेक शिष्यांनी, त्याचा तसा कोणताही हेतू नाही हे लक्षात आल्यावर, त्याला सोडून दिले. परंतु पेत्र आणि त्याचे सहकारी आपल्या निष्ठेतून परावृत्त झाले नाहीत. काल स्तुती करणारे आणि आज निंदा करणारे यांची डळमळीत चाल तारणाऱ्याच्या खऱ्या अनुयायाचा विश्वास नष्ट करू शकली नाही. पेत्राने घोषित केले, ‘तू ख्रिस्त, जिवंत देवाचा पुत्र आहेस.’ त्याने आपल्या प्रभूच्या मस्तकावर राजकीय सन्मानांचा मुकुट ठेवला जाईपर्यंत थांबून राहिले नाही, तर त्याच्या दीनावस्थेतच त्याचा स्वीकार केला.”
>
> “पेत्राने त्या बारा जणांच्या विश्वासाची अभिव्यक्ती केली होती. तरीही शिष्य ख्रिस्ताच्या कार्याची सम्यक समज प्राप्त करण्यापासून अद्याप फार दूर होते. याजक व अधिपती यांचा विरोध आणि विपर्यस्त प्रतिपादन, जरी त्यांना ख्रिस्तापासून परावृत्त करू शकत नव्हते, तरीही त्यामुळे ते मोठ्या गोंधळात पडत असत. त्यांना आपला मार्ग स्पष्ट दिसत नव्हता. त्यांच्या आरंभीच्या शिक्षणाचा प्रभाव, रब्बींची शिकवण, परंपरेचे सामर्थ्य—हे सर्व अजूनही सत्याविषयीच्या त्यांच्या दृष्टीला अडथळा आणीत होते. वेळोवेळी येशूकडून प्रकाशाचे अमूल्य किरण त्यांच्यावर पडत असत, तरीही ते अनेकदा सावल्यांमध्ये चाचपडत चालणाऱ्या मनुष्यांसारखे होते. परंतु त्या दिवशी, त्यांच्या विश्वासाच्या महान परीक्षेस प्रत्यक्ष सामोरे जाण्यापूर्वी, पवित्र आत्मा सामर्थ्याने त्यांच्यावर उतरला. थोड्या काळाकरिता त्यांचे डोळे ‘दृश्य गोष्टीं’पासून वळविले गेले, जेणेकरून ते ‘अदृश्य गोष्टींकडे’ पाहू शकतील. 2

> Corinthians 4:18. मानवतेच्या आवरणाखाली त्यांनी देवाच्या पुत्राचे गौरव ओळखले.”
>
> “येशूने पेत्राला उत्तर देत म्हटले, ‘सिमोन बार-योना, तू धन्य आहेस; कारण देह व रक्त यांनी तुला हे प्रकट केलेले नाही, तर स्वर्गातील माझ्या पित्याने.’” द डिझायर ऑफ एजेस, ४१२.

देवाचा पुत्र हा ख्रिस्त आहे, अशी ओळख करून देताना पेत्राने केलेला स्वीकार त्या इतिहासाच्या परीक्षात्मक प्रश्नालाच थेट उत्तर देणारा होता. देवाच्या भविष्यवाणीच्या वचनाने जसे ठरविले होते तसे मशीहाच्या प्रकट होण्याची वेळ आली होती, आणि केवळ त्या सत्याचा स्वीकार करणारेच पेत्राच्या विधानाने प्रतिनिधित्व केलेल्यांमध्ये समाविष्ट होणार होते. पेत्र हा ११ सप्टेंबर २००१ रोजी स्थापित झालेला संदेश स्वीकारणाऱ्यांचे, आणि येशू हा देवाचा पुत्र आहे, अशी कबुली देणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतो. “पेत्राने बारा जणांचा विश्वास व्यक्त केला होता,” आणि त्याने ज्यांचे प्रतिनिधित्व केले ते बारा म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजार होते. या कारणास्तव, त्या उताऱ्यात ख्रिस्ताने पेत्राचे नाव शिमोन बार-योना यावरून पेत्र असे बदलले.

“शिमोन” याचा अर्थ “जो ऐकतो” असा आहे, आणि “बार” याचा अर्थ “चा पुत्र” असा आहे, आणि योना याचा अर्थ “कबूतर” असा आहे. शिमोन त्यांचे प्रतिनिधित्व करीत होता ज्यांनी कबूतराचा संदेश ऐकला; हे कबूतर त्या सत्यांचे प्रतिनिधित्व करीत होते जे येशूच्या बाप्तिस्म्याशी संबंधित होते, जेव्हा तो ख्रिस्त झाला, सामर्थ्याने अभिषिक्त झाला, जसे पवित्र आत्मा कबूतराच्या रूपाने अवतरला, त्या द्वारे प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविण्यात आले होते.

सुधारणेच्या रेषा एकमेकांच्या समांतर आहेत, आणि योहान मिलराइट्सचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्यांनी 11 ऑगस्ट, 1840 रोजी ते छोटे पुस्तक खाल्ले. यिर्मया त्या घटनेशी अनुरूप आहे, आणि जेव्हा त्याने ते छोटे पुस्तक खाल्ले, तेव्हा त्याला देवाच्या नावाने संबोधण्यात आले.

> तुझे वचन मला प्राप्त झाले, आणि मी ती ग्रहण केली; आणि तुझे वचन माझ्या हृदयाचा आनंद व उल्लास झाले; कारण हे सेनाधीश परमेश्वरा देवा, मी तुझ्या नावाने ओळखला जातो. यिर्मया 15:16.

जेव्हा परमेश्वराने अब्रामाबरोबर करार केला, तेव्हा त्याने त्याचे नाव अब्राहाम असे बदलले, जसे त्याने साराय व याकोब यांच्याबाबत केले. नावातील बदल हा करारसंबंध दर्शवितो, आणि त्या वाटचिन्हावर, जिथे दैवी प्रतीक खाली उतरते, तेथे देवाच्या लोकांनी संदेश आत्मसात करावयाचा, करारात प्रवेश करावयाचा, आणि त्यानंतर त्यांचे नाव बदलले जाते. ख्रिस्ताच्या काळातील शिष्यांचा प्रतिनिधी म्हणून, शिमोन बार-योना हा “कबुतरा”च्या संदेशाला “ऐकणाऱ्यांचे” प्रतिनिधित्व करीत होता.

जेव्हा त्याने साक्ष दिली की त्या मार्गचिन्हावर येशू ख्रिस्त झाला, आणि तो देवाचा पुत्र आहे, तसेच त्यामध्ये अभिप्रेत असलेल्या सर्व गोष्टींसह, तेव्हा ख्रिस्ताने त्याचे नाव बदलून पेत्र ठेवले. त्याने त्या इतिहासातील ख्रिस्ताच्या करारबद्ध लोकांनी स्वीकारलेला संदेश व्यक्त केला होता, आणि असे करताना त्याने शेवटच्या दिवसांतील एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचाही प्रतिरूप दाखविला.

“P” हे अक्षर इंग्रजी वर्णमालेतील सोळावे अक्षर आहे, आणि “E” हे वर्णमालेतील पाचवे अक्षर आहे, आणि “T” हे विसावे अक्षर आहे, “E” हे अक्षर पुन्हा येते, आणि हे नाव “R” या अठराव्या अक्षराने समाप्त होते. सोळा “गुणिले” पाच, “गुणिले” वीस, “गुणिले” पाच, “गुणिले” अठरा बरोबर एक लाख चव्वेचाळीस हजार होतात. त्या अद्भुत भाषातज्ज्ञाने पेत्राशी इब्री भाषेत संवाद साधला, आणि नवा करार ग्रीक भाषेत लिहिला गेला, आणि किंग जेम्स आवृत्तीच्या अनुवादकांनी नवा करार इंग्रजीत सादर केला.

भाषांच्या भिन्नतेच्या त्या तीन टप्प्यांनंतरही, देवाचा पुत्र असलेल्या ख्रिस्ताने—अद्भुत भाषाशास्त्रज्ञ आणि अद्भुत गणनाकर्ता—मत्तय अध्याय सोळामध्ये एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तबाचे एक दृष्टांत ठेवले, जो पॅनियमच्या युद्धाशी आणि कैसरिया फिलिप्पी येथे दिलेल्या त्याच्या भेटीशी सुसंगत आहे. त्याने हे भाषा आणि संख्यांवरील आपल्या अधिकाराचा उपयोग करून केले; कारण तो पल्मोनी (अद्भुत गणनाकर्ता) आणि वचन (अद्भुत

भाषाशास्त्रज्ञ) आहे.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

> “सुमारे दोन हजार वर्षांपूर्वी, स्वर्गात, देवाच्या सिंहासनापासून, गूढ आशयाची एक वाणी ऐकू आली, ‘पाहा, मी येतो.’ ‘यज्ञ व अर्पण तुला अभिप्रेत नव्हते, परंतु तू माझ्यासाठी एक देह तयार केला आहेस.... पाहा, मी येतो (ग्रंथाच्या गुंडाळीत माझ्याविषयी लिहिले आहे,) हे देव, तुझी इच्छा पूर्ण करण्यासाठी.’ इब्री 10:5–7. या शब्दांत अनंत युगांपासून गुप्त ठेवलेल्या उद्देशाच्या परिपूर्तीची घोषणा करण्यात आली आहे. ख्रिस्त आमच्या जगाला भेट देणार होता आणि देहधारी होणार होता. तो म्हणतो, ‘तू माझ्यासाठी एक देह तयार केला आहेस.’ जग होण्यापूर्वी पित्याबरोबर जी महिमा त्याची होती, त्या महिमेसह तो प्रकट झाला असता, तर त्याच्या उपस्थितीचा प्रकाश आम्हाला सहन झाला नसता. आम्ही तो पाहावा आणि नष्ट होऊ नये, यासाठी त्याच्या महिमेचे प्रकटीकरण आच्छादित करण्यात आले. त्याचे देवत्व मानवतेने आच्छादले गेले,—अदृश्य महिमा दृश्यमान मानवी रूपात.”
>
> “हा महान हेतू छाया-रूपे व प्रतीके यांद्वारे पूर्वसूचित केला गेला होता. जळत्या झुडपात, ज्यामध्ये ख्रिस्त मोशेला प्रकट झाला, देव प्रकट झाला. देवत्वाचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी निवडलेले प्रतीक एक नम्र झुडूप होते, ज्यात वरकरणी काहीही आकर्षक नव्हते. त्या ठिकाणी अनंताचा वास होता. सर्वदयी देवाने आपले तेज अत्यंत नम्र प्रतीकामध्ये आच्छादिले, जेणेकरून मोशे त्याकडे पाहू शकेल आणि जिवंत राहील. त्याचप्रमाणे, दिवसा मेघस्तंभात आणि रात्री अग्निस्तंभात, देवाने इस्राएलाशी संवाद साधला, मनुष्यांना आपली इच्छा प्रकट केली आणि त्यांना आपली कृपा प्रदान केली. देवाचे तेज मृदू केले गेले, आणि त्याचे ऐश्वर्य आच्छादिले गेले, जेणेकरून सीमित मनुष्यांची दुर्बल दृष्टी ते पाहू शकेल. त्याचप्रमाणे ख्रिस्ताला ‘आपल्या दीन अवस्थेच्या देहात’ (फिलिप्पैकरांस 3:21, R. V.), ‘मनुष्यांच्या सदृशतेत’ यायचे होते. जगाच्या दृष्टीने त्याच्यात अशी काही शोभा नव्हती की त्यांनी त्याची इच्छा धरावी; तरीही तो देहधारी देव होता, स्वर्ग व पृथ्वीचा प्रकाश. त्याचे तेज आच्छादिले गेले होते, त्याचे मोठेपण आणि ऐश्वर्य लपविले गेले होते, जेणेकरून तो दुःखी व परीक्षेत सापडलेल्या मनुष्यांच्या जवळ येऊ शकेल.”
>
> “देवाने इस्राएलाकरिता मोशेला आज्ञा केली, ‘त्यांनी माझ्यासाठी एक पवित्रस्थान करावे; म्हणजे मी त्यांच्यामध्ये वास करीन’ (निर्गम 25:8), आणि तो आपल्या लोकांच्या मध्यभागी त्या पवित्रस्थानात वास करू लागला. वाळवंटातील त्यांच्या सर्व कष्टदायक भ्रमंतीमध्ये, त्याच्या उपस्थितीचे प्रतीक त्यांच्याबरोबर होते. त्याचप्रमाणे ख्रिस्ताने आमच्या मानवी छावणीच्या मध्यभागी आपला मंडप उभारला. त्याने मनुष्यांच्या तंबूंच्या शेजारी आपला तंबू ठोकला, जेणेकरून तो आमच्यामध्ये वास करील, आणि आम्हांस त्याच्या दैवी स्वभाव व जीवनाशी परिचित करील. ‘वचन देहधारी झाले, आणि आमच्यामध्ये मंडप करून राहिले (आणि आम्ही त्याचे तेज पाहिले, ते पित्याकडून आलेल्या एकुलत्या एकाचे तेज, कृपा व सत्य यांनी परिपूर्ण असे).’ योहान 1:14, R. V., margin.”
>
> “येशू आमच्यामध्ये वास करण्यासाठी आला असल्यामुळे, देव आमच्या परीक्षांशी परिचित आहे आणि आमच्या दुःखांबद्दल सहानुभूती बाळगतो, हे आम्हांस ठाऊक आहे. आदामाचा प्रत्येक पुत्र व प्रत्येक कन्या हे समजू शकतात की आपला निर्माणकर्ता पाप्यांचा मित्र आहे. कारण कृपेच्या प्रत्येक सिद्धांतात, आनंदाच्या प्रत्येक अभिवचनात, प्रेमाच्या प्रत्येक कृत्यात, पृथ्वीवरील तारणाऱ्याच्या जीवनात सादर झालेल्या प्रत्येक दैवी आकर्षणात, आपण ‘देव आमच्याबरोबर’ पाहतो.”
>
> “सैतान देवाच्या प्रेमाच्या नियमाला स्वार्थाच्या नियमाप्रमाणे दर्शवितो. तो घोषित करतो की त्याच्या आज्ञांचे पालन करणे आपल्यासाठी अशक्य आहे. आपल्या पहिल्या पालकांचा पतन, आणि त्यातून उत्पन्न झालेल्या सर्व दुःखाचा दोष तो सृष्टीकर्त्यावर टाकतो, आणि त्यामुळे मनुष्यांना देवाकडे पापाचा, दुःखाचा, आणि मृत्यूचा कर्ता म्हणून पाहण्यास प्रवृत्त करतो. येशूने हा भ्रम उघड करावयाचा होता. आपल्यापैकी एक म्हणून त्याने आज्ञाधारकतेचे उदाहरण द्यावयाचे होते. यासाठी त्याने आपला स्वभाव धारण केला आणि आपल्या अनुभवांतून गेला. ‘म्हणून सर्व बाबतीत त्याला आपल्या बंधूंप्रमाणे होणे आवश्यक होते.’ इब्री 2:17. जर आपल्याला असे

काही सहन करावे लागले असते जे येशूने सहन केले नाही, तर त्या बाबतीत सैतान देवाची शक्ती आपल्यासाठी अपुरी आहे असे दाखविला असता. म्हणून येशू ‘सर्व प्रकारे आपल्याप्रमाणेच परीक्षित झाला.’ इब्री 4:15. आपण ज्यांच्या अधीन असतो अशी प्रत्येक परीक्षा त्याने सहन केली. आणि त्याने स्वतःच्या हितासाठी अशी कोणतीही शक्ती वापरली नाही जी आपल्याला मुक्तपणे देण्यात आलेली नाही. मनुष्य म्हणून त्याने प्रलोभनाचा सामना केला, आणि देवाने दिलेल्या सामर्थ्याने त्यावर विजय मिळविला. तो म्हणतो, ‘हे माझ्या देवा, तुझी इच्छा पूर्ण करण्यात मला आनंद आहे; होय, तुझा नियम माझ्या अंतःकरणात आहे.’ स्तोत्र 40:8. तो जेव्हा सर्वत्र फिरून भले करीत होता, आणि सैतानाकडून पीडित झालेल्यांना बरे करीत होता, तेव्हा त्याने मनुष्यांसमोर देवाच्या नियमाचे स्वरूप आणि त्याच्या सेवेचे तत्त्व स्पष्ट केले. त्याचे जीवन साक्ष देते की देवाच्या नियमाचे पालन करणे आपल्यालाही शक्य आहे.”

“त्याच्या मानवस्वभावाने ख्रिस्ताने मानवजातीला स्पर्श केला; त्याच्या दैवी स्वभावाने तो देवाच्या सिंहासनास धरून राहतो. मनुष्यपुत्र म्हणून त्याने आम्हांला आज्ञापालनाचे उदाहरण दिले; देवपुत्र म्हणून तो आम्हांला आज्ञा पाळण्याची शक्ती देतो. होरेब पर्वतावरील झुडपातून मोशेला संबोधून, ‘मी आहे जो आहे.... इस्राएलच्या संततीस तू असे सांग, “मी आहे” याने मला तुमच्याकडे पाठविले आहे,’ असे म्हणणारा ख्रिस्तच होता. निर्गम ३:१४. हे इस्राएलच्या मुक्तीचे आश्वासन होते. म्हणून जेव्हा तो ‘मनुष्यांच्या सदृशतेत’ आला, तेव्हा त्याने स्वतःला ‘मी आहे’ असे घोषित केले. बेथलेहेमचे ते बालक, तो सौम्य व नम्र तारणारा, हा ‘देहामध्ये प्रकट झालेला’ देव आहे. १ तीमथ्य ३:१६. आणि तो आम्हांस म्हणतो: ‘मी चांगला मेंढपाळ आहे.’ ‘मी जिवंत भाकर आहे.’ ‘मी मार्ग, सत्य, आणि जीवन आहे.’ ‘स्वर्गात आणि पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला देण्यात आला आहे.’ योहान १०:११; ६:५१; १४:६; मत्तय २८:१८. प्रत्येक वचनाच्या खात्रीचा ‘मी आहे’ हाच आधार आहे. ‘मी आहे’; भय बाळगू नका. ‘देव आमच्याबरोबर’ हा पापापासून आमच्या मुक्तीचा जामीन आहे, आणि स्वर्गाच्या नियमाचे पालन करण्यास आम्हांला सामर्थ्य मिळण्याची खात्री आहे.” द डिझायर ऑफ एजेस, २३, २४.